

PARAULA I VIDA

Sant Òscar Romero, bisbe i màrtir, servidor dels pobres

Diumenge passat a Sant Pere del Vaticà el Papa Francesc va canonitzar un màrtir molt estimat a tot Amèrica, el primer arquebisbe màrtir d'aquell continent i el primer sant d'El Salvador. **Sant Òscar Arnulf Romero i Goldámez** (15.8.1917 Ciudad Barrios - 24.3.1980 El Salvador) fou Arquebisbe de San Salvador els darrers tres anys de la seva vida, i abans havia estudiat al Salvador i a Roma, on fou ordenat de prevere el 4 d'abril de 1942.

Pastor en diverses parròquies del seu país, després fou Secretari de la Conferència episcopal i el 25 d'abril de 1970 fou ordenat Bisbe auxiliar de San Salvador, elegint el lema «*Sentir amb l'Església*». Li costava adaptar-se a les directrius pastorals renovadores, i fou nomenat Bisbe de Santiago de Marí el 1974. Fou allà on va començar a enfrontar-se a la dura realitat de la injustícia social, especialment després de l'assassinat d'uns camperols amb infants. Tres anys més tard, el 1977, Pau VI l'elegí com a Arquebisbe metropolità de San Salvador. S'incrementaven el clima de violència, les persecucions i arbitrarietats del govern i l'exèrcit, i l'opressió del poble senzill. I fou l'assassinat del seu

sacerdot P. Rutilio Grande, que desvetllà en ell una gran valentia per la defensa dels drets humans, dels pobres i dels oprimits. La seva humilitat i coratge són una crida a la conversió, al compromís i a l'acció. S'ha parlat d'ell com d'un revolucionari de l'amor cristià. Fou un valent defensor dels pobres i desamparats, i divulgava l'Evangeli i la doctrina social de l'Església, amb compromís arriscat que no agradava als poderosos, a través de les seves homilies setmanals des de la Catedral i radiades, que es feren molt famoses, on condemnava els assassinats i les tortures, i on exhortava el poble a treballar per la pau i el perdó, i per una societat més justa. Va aconseguir gran ressò mundial durant els seus tres anys com a Arquebisbe de San Salvador. Les universitats de Georgetown i Lovaina li van conferir doctorats *honoris causa*, i membres del Parlament de Gran Bretanya el van nomenar candidat al Premi Nobel de la Pau. Però alhora es va guanyar la difamació i l'odi de membres de l'oligarquia salvadorenca, del govern i l'exèrcit, manifestats en persistents atacs en contra als mitjans de comunicació, que dolorosament van acabar en el seu martiri durant la celebració eucarística.

Sant Joan Pau II va dir d'ell, que «va donar la seva vida per l'Església i pel poble de la seva estimada pàtria, El Salvador». Mentre celebrava missa, a la Capella de l'Hospital Divina Providència, fou abatut d'un tret al cor per un franc tirador assassí, el 24 de març de 1980 (que ara és el dia de la seva festa) i amb la seva mort lliurada va culminar una vida dedicada al servei dels seus germans, com a sacerdot i bisbe. Volia una Església pobra que predica el Regne i que aposta pels pobres i els desheretats de la terra. Ell deia: «Això vol l'Església: inquietar les consciències, provocar crisi en l'hora que viu. Una Església que no provoca crisi, un Evangeli que no inquieta, una paraula de Déu que no aixeca butllofes —com diem vulgarment—, una paraula de Déu que no toca el pecat concret de la societat on s'està anunciant, quin Evangeli és aquest? Consideracions pietoses molt boniques que no molesten ningú, i així voldrien molts que fos la predicació». Que Sant Òscar Romero, Sant Romero d'Amèrica, ens continui «inquietant» perquè visquem i prediquem amb major coherència l'Evangeli de Jesús i l'opció preferencial pels pobres!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

10è aniversari del traspàs de Mons. Carrera

El dijous dia 27 de setembre va tenir lloc al Seminari Conciliar de Barcelona l'acte de commemoració pel 10è aniversari del traspàs del qui fou Bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Carrera i Planas. Va ser el 3 d'octubre de 2008 quan l'estimat bisbe auxiliar de Barcelona, va fer el traspàs a la casa de Déu, deixant la seva empremta en cada un d'aquells que el van conèixer. Perquè, tal com va dir Jordi Breu, el President del Memorial Joan Carrera, «el pas dels anys és inapel·lable, però el record del bisbe es manté viu». En l'acte hi va intervenir, entre d'altres, l'Arquebisbe emèrit de Barcelona, Cardenal Lluís Martínez Sistach; l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives; així com el Director d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Sr. Marcel·lí Joan; el Rector del Seminari de Barcelona, Mn. Felip Juli Rodríguez; i l'editor i amic Eduard Fornés.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

L'amistat, la mútua benvolença (II)

L'essència de l'amistat rau en la transferència de pensaments i de sentiments, de records i de projectes, d'alegries i de tristeses, d'ensurts i de rutines que els amics es comuniquen entre si. És intercanvi, fluïdesa comunicativa, una relació de mútua benvolença que no cerca ni la utilitat, ni el plaer.

És un fi en si mateixa i un vertader consol en els dies obscurs. No triem els amics pel seu cos, per la seva riquesa, pels seus títols o per la seva fama; els triem per la seva ànima, per aquella riquesa intangible que hi ha en ells. El miracle de l'afinitat és el nexa que engendra l'amistat. Els amics estan

relligats per un fil invisible que els uneix estretament. És una corda, més que un fil i, vagin a on vagin, per lluny que estiguin l'un de l'altre, els manté units.

No hi ha litúrgies, no hi ha papers, no hi ha contractes, ni notaris; és un pacte tàcit, un moviment que surt de les entranyes, però que es conrea al llarg del temps, que necessita atenta cura i dedicació. El temps és la millor maceració per a l'amistat.

L'amic no afalaga. L'afalac és un forma de xantatge; cerca un interès, la complaença, però la no veritat. En l'afalac hi ha por, però també absència

de crítica. L'amic xiuxieja les veritats a cau d'orella, fins i tot, les que fan mal, les que no volem sentir, les que no permetem que ningú digui en veu alta. L'amic no les revela fora de l'àmbit privat, perquè sap que els altres les poden emprar per ferir i destruir. L'amic pateix per l'ànima del seu amic. El cerca per gaudir de la bellesa de la vida, però també perquè la seva conversa li és un bàlsam i un estímul, un mecanisme per sortir del solipsisme dels seus pensaments i apamar territoris que li fan por.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

San Óscar Romero, obispo y mártir, servidor de los pobres

El domingo pasado en San Pedro del Vaticano el Papa Francisco canonizó un mártir muy querido en toda América, el primer arzobispo mártir de aquel continente y el primer santo de El Salvador. **San Óscar Arnulfo Romero y Goldámez** (08/15/1917 Ciudad Barrios - 24/03/1980 El Salvador) fue Arzobispo de San Salvador los últimos tres años de su vida, y antes había estudiado en el Salvador y en Roma, donde fue ordenado sacerdote el 4 de abril de 1942.

Pastor en varias parroquias de su país, después fue Secretario de la Conferencia episcopal y el 25 de abril de 1970 fue ordenado Obispo auxiliar de San Salvador, eligiendo el lema «Sentir con la Iglesia». Le costaba adaptarse a las directrices pastorales renovadoras, y fue nombrado Obispo de Santiago de María en 1974. Fue allí donde empezó a enfrentarse a la dura realidad de la injusticia social, especialmente tras el asesinato de unos campesinos con niños. Tres años más tarde, en 1977, Pablo VI lo eligió como Arzobispo metropolitano de San Salvador. Se incrementaban el clima de violencia, las persecuciones y arbitrariedades del gobierno y el ejército, y la opresión del pueblo sencillo. Y fue el asesinato de su sacerdote P. Rutilio Grande, que despertó en él una gran valentía para la defensa de los derechos humanos, de los pobres y de los oprimidos. Su humildad y coraje son una llamada a la conversión, al compromiso y a la acción. Se ha hablado de él como de un revolucionario del amor cristiano. Fue un valiente defensor de los pobres y desamparados, y divulgaba el Evangelio y la doctrina social de la Iglesia, con compromiso arriesgado que no gustaba a los poderosos, a través de sus homilias semanales desde la Catedral y radiadas, que se hicieron muy famosas, donde condenaba los asesinatos y las torturas, y donde exhortaba al pueblo a trabajar por la paz y el perdón, y por una sociedad más justa. Alcanzó gran resonancia mundial durante sus tres años como Arzobispo de San Salvador. Las universidades de Georgetown y Lovaina le confirieron doctorados *honoris causa*, y miembros del Parlamento de Gran Bretaña lo nombraron candidato al Premio Nobel de la Paz. Pero al mismo tiempo se ganó la difamación y el odio de miembros de la oligarquía salvadoreña, del gobierno y el ejército, manifestados en persistentes ataques en su contra, en los medios de comunicación, que dolorosamente terminaron en su martirio durante la celebración eucarística.

San Juan Pablo II dijo de él, que «dio su vida por la Iglesia y por el pueblo de su amada patria, El Salvador». Mientras celebraba misa, en la Capilla del Hospital Divina Providencia, fue abatido de un disparo en el corazón por un francotirador asesino, el 24 de marzo de 1980 (que ahora es el día de su fiesta) y con su muerte entregada culminó una vida dedicada al servicio de sus hermanos, como sacerdote y obispo. Quería una Iglesia pobre que predica el Reino y que apuesta por los pobres y los desheredados de la tierra. Él decía: «Eso quiere la Iglesia: inquietar las conciencias, provocar crisis en la hora que vive. Una Iglesia que no provoca crisis, un Evangelio que no inquieta, una palabra de Dios que no levanta roncha —como decimos vulgarmente—, una palabra de Dios que no toca el pecado concreto de la sociedad en que está anunciándose, ¿qué Evangelio es ése? Consideraciones piadosas muy bonitas que no molestan a nadie, y así quisieran muchos que fuera la predicación». ¡Que San Óscar Romero, San Romero de América, nos siga «inquietando» para que vivamos y prediquemos con mayor coherencia el Evangelio de Jesús y la opción preferencial por los pobres!

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

«Viure en bona companyia de curs dels catequistes»

Els catequistes de la Diòcesi van participar, el dissabte 22 de setembre, a la jornada de formació i d'inici del curs convocada per la Delegació de Catequesi, en la qual va dictar la ponència central Mn. Ramon M. Bosch i Vendrell, Rector i Arxiprest de Piera (Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat) amb el títol «Viure en bona companyia», i que es va celebrar a la sala d'actes del Seminari Diocesà de La Seu d'Urgell. Fou presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i pel Vicari episcopal i Delegat de catequesi, Mn. Antoni Elvira. La jornada va cloure amb la celebració de l'Eucaristia que fou presidida per l'Arquebisbe que va lliurar la missió als catequistes per a aquest curs.

La jornada diocesana s'inicià amb la pregària i amb les paraules de presentació de l'Arquebisbe que va aprofitar el moment per agrair la bona assistència de catequistes, i assenyalant que ser catequista és una bella missió, una immensa responsabilitat de representar Crist el servent, com un amic, com un confident proper enmig de la comunitat. Els catequistes són cooperadors dels sacerdots, que eduquen i acompanyen les persones, famílies i els grups. Són missioners i per tant no s'hi val a lamentar-se de les dificultats. Mons. Vives va animar els catequistes a treballar amb els que ens han estat donats i fer-los créixer, remarcant que al darrere de confiar els fills a la catequesi hi ha una gran confiança dels pares en ells i en l'Església. També, Mons. Vives, va parlar del moment en el qual està immersa l'Església, perquè és un moment en el qual les ferides i els escàndols creats per alguns sacerdots ens estan obligant a ser més humils i a demanar perdó. Va demanar als catequistes ser especialment curosos perquè tracten

amb els més petits, els més fràgils, els més innocents. Va demanar una actitud de penitència i de pregària per les víctimes dels abusos. Finalment, animà els catequistes a sortir a sembrar amb alegria i fe, perquè la llavor de l'Evangelio és molt bona i cooperem amb el Sembrador primer que és el Crist.

Mn. Ramon M. Bosch va iniciar la seva ponència posant èmfasi en l'alegria de ser cristià. Per a ell, l'acompanyament es pot agafar des de molts punts de vista, perquè en el món de la catequesi tots ens acompanyem: els catequistes, els infants, les famílies. Ell se centrà en les famílies, més del 50% de la nostra tasca com a catequistes hauria de ser

► Nova Superiora de la Residència de la Sagrada Família. Aquests dies

es van materialitzant els relleus de destinacions i missions entre els preveres responsables de comunitats parroquials i també de Germanes a les comunitats de vida religiosa i consagrada de la Diòcesi. Aquest és el cas del canvi que es dona entre les religioses de la Sagrada Família d'Urgell, ja que la Superiora de la Comunitat de la Residència Sagrada Família de La Seu d'Urgell, Gna. M. Tomasa Itoiz, inicia la responsabilitat de Superiora

de la Comunitat de les Germanes d'Andorra, i la Gna. M. Carme Gros, fins ara Superiora a Santa Coloma d'Andorra la Vella, passa a ser la nova responsable de la comunitat religiosa i la casa de la Residència Sagrada Família de La Seu d'Urgell.

► **Confirmació de 33 joves a Vielha.** Diumenge 22 de setembre, l'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Mons. Vives va administrar el sa-

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

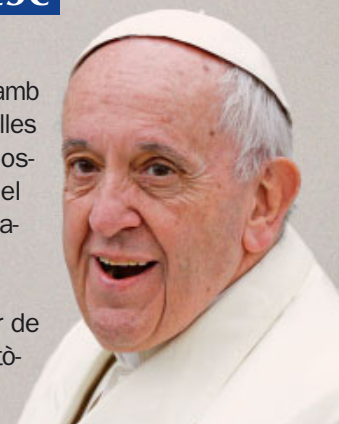

@Pontifex: «Avui també hi ha molts màrtirs, molts perseguits per amor a Crist: ells són la veritable força de l'Església!» (14 d'agost).

@Pontifex: «Que Maria, Mare de la proximitat i de la tendresa, sigui la nostra Mestra de vida i de fe» (15 d'agost).

@Pontifex: «La fe s'alimenta amb la memòria: quantes coses belles ha fet Déu per cadascú de nosaltres! Com n'és de generós el nostre Pare celestial!» (16 d'agost).

@Pontifex: «Qui acull l'amor de Déu transforma el món i la història» (18 d'agost).

» primera formació i inici cristians de la diòcesi

acompanyament de les famílies, perquè a través d'elles és més fàcil arribar als infants i als seus. Davant els reptes actuals, encara que ens sentim despallats, trobem un món nou que ens ofereix oportunitats. Hem de tenir confiança perquè el nostre Déu ens continua oferint esperança i no ens deixa mai.

Va suggerir per a l'acompanyament de les famílies i dels infants una sèrie de punts claus: converses de tu a tu, encontres espontanis, diàlegs en diferents formes i disposar dels sacerdots, dels bisbes, del delegats perquè poden aportar suport i estructura.

Va descriure l'ambient en què avui s'ha de treballar: un ambient més descristianitzat, i en molts casos sense experiència prèvia de Jesucrist. Va subratllar com més enllà dels conceptes cal evangelitzar actituds i sempre amb el testimoni personal coherent.

Cal fer una comunitat acollidora també en la catequesi on els novinguts no siguin purament burocràticament acollits sinó sobretot se sentin acollits de forma integral, amb calidesa, preocupant-nos per les seves necessitats concretes. I, finalment, va animar a generar experiències de fe que tinguin contingut catequètic: intentant que el nen o nena tingui un marc experiencial amb Jesucrist en una relació personal i plena de felicitat i naturalitat.

Va recomanar usar els elements reparadors de què disposa la comunitat cristiana en un temps de canvi com el que està vivint la societat avui: recuperar la fe evitant el conformisme, tenint present que la nostra obra evangelitzadora va més enllà de la nostra pròpia obra, perquè les nostres sembres les cull Déu allà on vol. En aquest sentit

va apuntar que Déu ens ha donat llavors i no cistells, i que cal compartir la bellesa de la fe, sabent que som la porta que dona a molts infants i famílies l'accés a Déu. L'altre element reparador és el realisme, sabent que hem de ser humils i que hem d'assumir els límits de tots, dels nens, de les famílies, i els nostres propis. I també, reivindicar la imperfecció, sense patir pels límits que tenim amb un gran zel apostòlic i enamorar-nos bojament per la persona de Jesús. Finalment, l'altre element reparador és l'alegria perquè hem de ser conscients que sense alegria no podem donar a conèixer la felicitat que només Jesús pot oferir.

L'Arquebisbe renova la missió als catequistes

La jornada va cloure amb la celebració de l'Eucaristia a l'església del Seminari diocesà d'Urgell, dins la qual els catequistes van renovar el seu compromís catequètic i on el Sr. Arquebisbe els va renovar la missió i els va impartir una benedicció perquè poguessin exercir bé el seu ministeri com a catequistes i la seva missió d'evangelitzar els nens i les famílies. També es va lliurar als catequistes «l'agenda del catequista».

Mons. Vives va agrair la tasca que porten a terme els catequistes de forma desinteressada i gratuïta i els animà a posar damunt la taula de l'Eucaristia cada infant que catequitzarien durant el present curs. Un dinar de germanor compartit a la residència de la Sagrada Família d'Urgell clogué la joiosa jornada.

Domund: «Canvia el món»

En arribar aquest dia del Domund (Diumenge Mundial de la Propagació de la Fe), com cada se'ns recorda la nostra missió com a cristians. Les paraules de Jesús: «Aneu per tot el món...» ressonen avui més que mai a les nostres orelles i al nostre cor, amb el lema d'enguany: «Canvia el món.»

Hem d'anar per tot el món fent-lo canviar. Per fer-lo més humà, més frater i més generós. Per què tenim a les nostres mans la millor eina per a fer-ho: la fe en Déu Pare Creador, en Déu Fill Salvador i en Déu Esperit Sant, que enforteix aquesta fe i ens empeny a actuar. Aquesta fe, que ens dona la plenitud de la vida i que fa que ens sentim immersos en Déu, en el seu amor i en l'amor dels germans, és una fe que hem rebut gratuïtament i que, com una font d'aigua fresca, brolla del nostre cor i hauria d'escampar-se per tot el món. Volem sardallar d'amor el que ha ressecat l'egoisme, la insolidaritat i la falta de respecte vers els altres.

Aquest do que hem rebut el tenim, a vegades, massa guardat, fins i tot amagat... i no deixem que aquesta aigua sorgeixi amb la força de l'Esperit i actui per canviar el nostre món, a través de les obres, autèntic testimoni.

Recordem els missioners i missioneres escampats arreu de la Terra, que un dia van sentir la crida del Senyor i que, amb l'equipatge de la fe i la confiança de transformar del món, van deixar-ho tot per anar a països llunyans a escampar la Bona Nova. La seva tasca no és fàcil, i encara menys en els nostres dies. La persecució pel seu testimoni de fe, pel seu treball en favor dels més necessitats i per la seva defensa dels drets humans. Per això la nostra generositat és la imprescindible presència de l'Església. És molt el que es necessita i molta la feina a fer. Que no manqui tampoc la nostra pregària perquè el Senyor, que els va cridar a ser missioners, els mantingui amb una fe i un amor ben vius.

Mn. **Jaume Soy**, Delegat de Missions

grament de la Confirmació a 33 joves a la Parròquia de Sant Miquel de Vieïlla procedents de les parròquies de la Vall d'Aran.

Concelebraren amb l'Arquebisbe, el Rector i Arxiprest de la Vall d'Aran, Mn. Pere Balagué, i els sacerdots Mn. Jusep Amiell i Mn. Joseph Geethafonkalan, amb Mn. David Codina. Hi va assistir el Magnífic Sr. Síndic del Consell Generau d'Aran, Carlos Barrera; l'Alcalde de Bossòst, Il·lm. Sr. Amador Marqués, així com altres autoritats

i els familiars dels confirmands que ompliren el temple parroquial de Sant Miquel.

En iniciar-se la celebració eucarística, un representant del Consell Parroquial, Sr. Juanito Riu, va adreçar en nom dels feligresos de tota la Vall unes boniques paraules de felicitació a Mons. Vives amb motiu dels seus 25 anys d'ordenació episcopal, que es compliren el passat dia 5 de setembre. I el van obsequiar, en nom de tots els fidels, amb un donatiu per a Terra San-

ta, coneixedors de l'estima que el Sr. Arquebisbe té per la Terra de Jesús que es concreta en la seva presència anual amb la Coordinadora de Bisbes en suport a Terra Santa, auspiciada per la Santa Seu, que cada gener visita els cristians de Terra Santa per donar-los suport.

Al final de la Missa, l'Arquebisbe Joan-Enric Vives regalà als joves un Nou Testament en aranès convidant-los a llegir-ne cada dia un petit fragment.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / SI 99 / Lc 12,13-21]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; sant Joan Pau II, papa.

23. ■ Dimarts [Ef 2,12-22 / SI 84 / Lc 12,35-38]. St. Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrens; sants Gervand i Germà, mrs. a Cadis. □ *Urgell*: Dedicació de la Catedral.

24. □ Dimecres [Ef 3,2-12 / SI: Is 12,2-6 / Lc 12,39-48]. Sant Antoni M. Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martí, mr.

25. ■ Dijous [Ef 3,14-21 / SI 32 / Lc 12,49-53]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cister-

cenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ Divendres [Ef 4,1-6 / SI 23 / Lc 12,54-59]. Sants Llucià i Marcià, màrtirs de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i màrtir.

27. ■ Dissabte [Ef 4,7-16 / SI 121 / Lc 13,1-9]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 31,7-9 / SI 125 / He 5,1-6 / Mc 10,46-52]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

Diumenge XXIX de durant l'any (B)

COMENTARI

Acostem-nos amb confiança al tron de la gràcia de Déu

El 4t Cant del Servent del Senyor (*Is 52,13-53,12*) presenta la Passió i Glòria del Servent amb clau de lectura al començament: *El meu Servent prosperarà i serà posat molt amunt. Mentrestant, però, el Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servent.*

El missatge desconcerta: un innocent a qui li toca patir; uns culpables que triomfen; un mort que viu... Més que mai, allò que Déu fa amb el seu Servent és increïble: *Qui ho pot creure allò que hem sentit?*

En la vida sofrent del Servent hi ha un secret: *Per ell el designi salvador del Senyor arribarà a bon terme.*

Heb comença la 2a secció de la 2a part invitant: *Mantinguem ferma la fe que professem.* Acabava la 1a part (2,17) anunciant les notes del Gran Sacerdot: *compassiu i acreditat davant Déu.* Ara les explica amb conseqüències.

El nostre Gran Sacerdot no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses. Perquè Ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar.

Conseqüència: *Acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi l'auxili que necessitem.*

L'evangeli presenta el 3r rebuig a l'anunci de la Passió, Mort i Resurrecció: ara amb els protagonistes són els *dos fills de Zebedeu*, que demanen *«seure un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra».*

La resposta de Jesús s'estructura en quatre afirmacions:

- *seure a la dreta i esquerra del Senyor implica beure el calze de la Passió;*
- *concedir de seure a la dreta i l'esquerra del Senyor glorificat no és potestat de Jesús sinó del Pare Déu;*
- *a la Comunitat dels seguidors de Jesús ser important i ser el primer suposa ser el vostre servidor i l'esclau de tots;*
- *el motiu i motor d'aquesta exigència és l'exemple de Jesús: el Fill de l'home no ha vingut a fer-se servir sinó a servir fins a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes, com el Servent que pren damunt seu el pecat de tots. En Jesús «donar la vida» no és un fet puntual i aïllat sinó la conseqüència definitiva del servei amorós als altres.*

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 53,10-11)

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el designi del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 4,14-16)

Germans, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 10,35-45)

En aquell temps, Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedissis un favor que us demanarem.» Jesús els preguntà: «Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem.» Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no sóc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat.»

Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, a totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 53,10-11)

El Señor quiso triturarlo con el sufrimiento, y entregar su vida como expiación: verá su descendencia, prolongará sus años, lo que el Señor quiere prosperará por su mano. Por los trabajos de su alma verá la luz, el justo se saciará de conocimiento. Mi siervo justificará a muchos, porque cargó con los crímenes de ellos.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 4,14-16)

Hermanos:

Ya que tenemos un sumo sacerdote grande que ha atravesado el cielo, Jesús, Hijo de Dios, mantengamos firme la confesión de fe. No tenemos un sumo sacerdote incapaz de compadecerse de nuestras debilidades, sino que ha sido probado en todo, como nosotros, menos en el pecado. Por eso, comparezcamos confiados ante el trono de la gracia, para alcanzar misericordia y encontrar gracia para un auxilio oportuno.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,35-45)

En aquel tiempo, se acercaron a Jesús los hijos del Zebedeo, Santiago y Juan, y le dijeron: «Maestro, queremos que nos hagas lo que te vamos a pedir».

Les preguntó: «¿Qué queréis que haga por vosotros?».

Contestaron: «Concédenos sentarnos en tu gloria uno a tu derecha y otro a tu izquierda».

Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís, ¿podéis beber el cáliz que yo he de beber, o bautizaros con el bautismo con que yo me voy a bautizar?».

Contestaron: «Podemos».

Jesús les dijo: «El cáliz que yo voy a beber lo beberéis, y seréis bautizados con el bautismo con que yo me voy a bautizar, pero el sentarse a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlos, sino que es para quienes está reservado».

Los otros diez, al oír aquello, se indignaron contra Santiago y Juan.

Jesús, llamándolos, les dijo: «Sabéis que los que son reconocidos como jefes de los pueblos los tiranizan, y que los grandes los oprimen. No será así entre vosotros: el que quiera ser grande entre vosotros, que sea vuestro servidor; y el que quiera ser primero, sea esclavo de todos. Porque el Hijo del hombre no ha venido a ser servido, sino a servir y dar su vida en rescate por muchos».